

Een wonderlijk verhaal

Het is december 2006 als hartchirurg Albert van den Brink zich klaarmaakt om na een dag werken het bed in te kruipen. De telefoon gaat, een spoedgeval in het AMC. "Veel succes met vliegvisser Moquette!" roept een van de ambulancebroeders hem na als hij zich naar de operatiekamer spoedt. Het begin van een wonderlijk verhaal over twee vliegvissters.

TEKST EN FOTOGRAFIE JUUL STEYN

Hartchirurg Albert van den Brink met de fraaie snoek die hij tijdens het interview ving.

Routineus haalt hij de #9 vliegenlijn door de ogen van zijn Orvis vliegenhengel en graait een forse zelfgemaakte streamer uit de doos. Van den Brink doet zijn verhaal aan de waterkant van zijn favoriete polder nabij Wilnis. De eerste kennismaking met 'vliegvisser Moquette' staat hem nog helder voor ogen. "Ik kende hem alleen maar van zijn publicaties. Interessante artikelen van een man die oprecht begaan is met het lot van de zalm in Europa. En dan ligt deze auteur na een spoedoproep plotseling voor je op de operatie-tafel. Dat is wel even een vreemde kennismaking kan ik je vertellen." De operatie die hij toen nog voor de boeg had was zwaar, heel zwaar, blijkt de chirurg terug terwijl hij de streamer door het water trekt. "En toch bleef hij maar vertellen over zalm, zeeforel, vliegvisseren en vis-trappen. Zijn halve aorta was eruit geklapt, er was een reële kans dat de operatie niet zou slagen en toch lag hier een man waar de bevoegdheid vanaf spatte. Tot het moment dat we hem kunstmatig in slaap hebben gebracht voor de operatie hebben we over vissen gepraat. Als hij toen heen was gegaan was hij in ieder geval vredig gegaan."

CLUB VAN 100

Nu, anderhalf jaar later, maakt Franklin het meer dan goed en zijn de twee vliegvisser heuse vrienden geworden. Maar daar is het niet bij gebleven. Albert – die inmiddels een knoert van een snoek staat te drillen – is namelijk ook voorzitter van Sportviscentrum Loosdrecht, beter bekend als de Club van Honderd. Een mythisch genootschap waar 'leuke mensen die door hard werken iets in het leven hebben bereikt bijeenkomen om te genieten van de hengelsport', zoals hij het zelf noemt. "De naam Club van Honderd hebben we door de buitenwacht opgespeld gekregen, blijkbaar werden we zo gezien. En ja, eigenlijk zijn we van oorsprong ook een stel kakkers, haha! Met de georganiseerde hengelsport hadden we niets. Met eigen wateren waar je zulke vissen vangt, een eigen bar en hechte vriendschappen was het ook gewoon goed. Waarom dan moeilijk doen door je bij een grotere organisatie aan te sluiten?"

AANSLUITING

Door de enthousiaste verhalen van zijn oud-patiënt Moquette

veranderde zijn mening echter. Terwijl hij de haak uit de snoekenbek wipt vervolgt hij zijn betoog: "Met name het werk op het gebied van zalmherstel en verbetering van migratieroutes naar de paaigronden spraken me enorm aan. En het is goed dat de hengelsport luid en duidelijk haar stem laat horen in de politiek. We hebben ons tijdens de laatste algemene ledenvergadering daarom goed over deze nieuwe inzichten gebogen. En ik ben best trots te kunnen melden dat de uitkomst is dat we ons zo snel mogelijk aansluiten." Bovenstaande geschiedenis heeft ertoe geleid dat één van de laatste autonome verenigingen zich aansluit bij Sportvisserij Nederland. Afscheid van een kleine mythe, maar vooral een warm welkom bij een sterke organisatie die zich dag in dag uit inspant voor de belangen van alle sportvissers in Nederland. ■

HET BLOED KRIJPT...

Sinds september vorig jaar is Franklin weer volop aan de slag bij Sportvisserij Nederland. Tegenwoordig niet meer op de gejaagde redactie van Hét Visblad, maar als gedreven kracht op de afdeling Belangenbehartiging. Hier zet hij zich vier dagen per week in voor ondermeer de verbetering van migratiemogelijkheden voor, inderdaad, de zalm. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan...

Franklin Moquette weer terug op zijn nest.

Van den Brink: "Zo'n schitterende vis terugzetten is misschien wel net zo mooi als het vangen."